

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ (Μαρκ. 2, 1-12)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στην Κορωνησία στις 11/3/1990)

1. Μά γι' αυτό τόν φέραμε;

Άκουσαμε στό Εὐαγγέλιο, ὅτι ὁ Χριστός πῆγε στήν Καπερναούμ, καί ἔκανε κήρυγμα σέ ἕνα σπίτι.

Ἀλλά τήν ἴδια στιγμή, μερικοί ἄνθρωποι θέλησαν νά τοῦ πᾶνε ἕνα παράλυτο νά τόν θεραπεύσει. Ἐπειδή δέν μπορούσαν νά μποῦν ἀπό τήν πόρτα λόγω τοῦ πλήθους, ἀνέβηκαν στή στέγη, ἔβγαλαν μερικά κεραμίδια καί κατέβασαν τόν ἄρρωστο μπροστά στά πόδια Του. Ὁ Χριστός, ὅταν εἶδε αὐτό τό θαῦμα τῆς πίστεως, καί τό λέμε θαῦμα, γιατί κάθε ἄνθρωπος πού θά δεῖ μιά τέτοια ἐνέργεια, ἀνοίγει διάπλατα τά μάτια του καί λέγει: «Μωρέ μπράβο, τί ἐνέργεια εἶναι αὐτή! Τί ἀπόφαση πρέπει νά εἶχαν αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, γιά νά κάνουν τέτοια πράξη» Ὁ Χριστός ἐθαύμασε «ιδῶν τήν πίστη τους» καί εἶπε στόν παραλυτικό: «Παιδί μου συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου!»

Οἱ ἄνθρωποι πού τόν σήκωναν, ἄρχισαν τίς σκέψεις: «Καλά, ἐμεῖς γι' αὐτό τόν φέραμε καί τόν ἀνεβάσαμε στήν στέγη; Καί τόν κατεβάσαμε ἀπό τά κεραμίδια κάτω; Γιά νά τοῦ πεῖ: «σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου;» Ἐμεῖς, Χριστέ μου, δέν τόν φέραμε γιά τίς ἁμαρτίες του ἐδῶ. Τόν φέραμε γιά τήν ἀρρώστια του. Ἄσ' τήν κουβέντα γιά τήν ἁμαρτίες, καί πές καμιά κουβέντα γιά τήν ἀρρώστια του. Σταύρωσέ τον, ἀκούμπησε τό χέρι Σου πάνω του, κάνε τον καλά, καί ἔχει ὁ Θεός γιά τίς ἁμαρτίες του.

Τό ἴδιο ἐσκέπτοντο, ἀσφαλῶς καί οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι οἱ ἀπλοί. Λιγάκι βαθύτερα καί διαφορετικά, σκέπτονταν οἱ Φαρισαῖοι. Οἱ Φαρισαῖοι σκέφτηκαν: «καί ποιός εἶναι αὐτός πού συγχωρεῖ τίς ἁμαρτίες; Αὐτά μόνο ὁ Θεός μπορεῖ νά τά κάνει. Εἶναι ἀρμοδιότητα καί ἐξουσία μόνο του Θεοῦ».

Ἀλλά ὁ Χριστός, δέν εἶχε μόνο τήν δύναμη, νά μπορεῖ νά πιάνει ἕναν ἄρρωστο ἀπό τό χέρι καί νά τοῦ λέει: «σήκω παιδί μου καί γίνε καλά». Εἶχε καί μιά ἄλλη δύναμη πιό θαυμαστή: Ἔβλεπε τί ἔχει ὁ καθένας μέσα στήν καρδιά του. Τούς εἶπε λοιπόν: «Ἔχετε αὐτή τήν στιγμή τόν μεγάλο δισταγμό, ποιός εἶμαι Ἐγώ, πού εἶπα: «σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες» Νά σᾶς ἐρωτήσω τώρα: Τί εἶναι πιό

ἀπλό, νά πῶ: «σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες» ἢ νά πῶ: «σήκω καί περιπάτει καί πήγαινε στό σπίτι σου;»

Γιά τά ἀνθρώπινα μέτρα, τά δικά μας, τό νά πῶ «σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου», ἐπειδὴ δέν φαίνεται τό ἀποτέλεσμα, ποιός ξέρει τί ἔγινε στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, φαίνεται πιά εὐκολό. Ἄμ' ἔλα τώρα καί στό δεύτερο. Ἔχεις ἓνα παράλυτο. Ὅχι ψεύτικα παράλυτο, ἀλλά παράλυτο, πού τόν ξέρει ὁ πατέρας του, ἡ μάνα του, ὅλοι οἱ χωριανοί του ὅλοι. Γιά ἔλα καί πές του: «σήκω ἐπάνω», νά δοῦμε πῶς σηκώνεται;

Καί τό ἓνα θέλει δύναμη Θεοῦ, καί ἐνέργεια Θεοῦ, καί τό ἄλλο θέλει δύναμη Θεοῦ καί ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Στό ἓνα ὁμως, τό ἀποτέλεσμα φαίνεται. Στό ἄλλο τό ἀποτέλεσμα δέν φαίνεται.

-Ἔ, λοιπόν, λέγει ὁ Χριστός, ἀφοῦ εἶναι εὐκοπώτερο, κατά τήν γνώμη σας, τό νά πῶ: «σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες», ἀλλά πολύ δύσκολο πράγμα νά πῶ: «σήκω καί περιπάτει», γιατί ἐπαληθεύει καί διαψεύδεται, καί γιά νά καταλάβετε, ὅτι ὁ Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου, ἔχει ἐξουσία νά συγχωρεῖ καί τίς ἁμαρτίες, στράφηκε τότε ὁ Χριστός στόν παραλυτικό καί τοῦ εἶπε: «Σήκω πᾶρε τό κρεβάτι σου καί πήγαινε στό σπίτι σου»

Πῶς τοῦ τό εἶπε; Σάν νά ἦταν κανένας ἄνθρωπος ρωμαλέος, καί καθόταν ἐκεῖ, γιατί τοῦ εἶχαν δώσει ἐντολή νά κάθεται. Καί δέν εἶχε τήν ἄδεια νά περπατήσει. Καί τόν ἀποδεσμεύει καί τοῦ λέει: «Ἄντε παιδί μου, σήκω καί πήγαινε στό σπίτι σου. Πάρε καί τό κρεβάτι σου στόν ὦμο».

Ὁ παραλυτικός, πήρε ἀμέσως τό κρεβάτι του καί ἔφυγε, μπροστά στά μάτια ὄλων. Πού τά μάτια αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, εἶχαν ἀνοίξει διπλάσια, ἀπό ὅ,τι εἶχαν ἀνοίξει ὅταν ἔβλεπαν τήν στέγη νά ξεσκεπάζεται, καί νά κατεβάζουν μέ τά σχοινιά τό κρεβάτι, τόν παράλυτο...

2. Τί παίξεις κορώνα-γράμματα;

Ἀλλά ἄς ἀφήσουμε τίς κρίσεις τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι, συνήθως, κρίνουν ἀνάλογα μέ τό πνευματικό του βάθος ὁ καθένας. Καί οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτούς, ὅπως ἀκούσαμε στό Εὐαγγέλιο, εἶπαν: «Δέν εἴχαμε ξαναδεῖ τέτοιο πράγμα»

Ἄς δοῦμε τί θέλει νά μᾶς πεῖ ὁ Χριστός.

Ὁ Χριστός, μέ τήν θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ, ἔβαλε μιά σφραγίδα, ἐπάνω στά

λόγια Του. Έδωσε τήν έπαλήθευση, τήν βεβαιότητα, τήν σιγουριά, ότι ο Υιός του Ανθρώπου έχει έξουσία νά συγχωρεί τίς άμαρτίες. Καί ότι οί άμαρτίες του ανθρώπου, είναι κάτι τό χειρότερο, από τήν έλλειψη τής υγείας. Γι' αυτό ο φιλόανθρωπος Χριστός, πρώτα στράφηκε νά χτυπήσει τό μεγάλο κακό, τίς άμαρτίες, καί μετά τό μικρό, τήν έλλειψη τής υγείας.

Έμεΐς, έχουμε καί άσθένειες σώματος καί άσθένειες ψυχής, δηλαδή άμαρτίες. Για τήν άσθένεια του σώματός μας φροντίζομε τόσο πολύ πού καμιά φορά φτάνομε πού; Στην Άγγλία, στην Άμερική καί στό Χιοϋστον. Καί για νά βροϋμε τήν υγεία του σώματος, τήν δική μας, τών παιδιών μας, θά προσθέσουμε τών γονέων μας, παρότι είναι γέροντες, όγδόντα καί όγδόντα πέντε χρονών, καί είναι πολύ κοντά ο θάνατος, φτάνομε στην Άμερική, καί δαπανάμε μιά ολόκληρη περιουσία καί καταταλαιπωρούμεθα.... Καί όποιος τό άκούει, μάς επαινεί καί λέει:

-Μπράβο! Αυτή είναι άγάπη! Αυτός είναι οικογενειακός σύνδεσμος! Στοργή! Σωστό φρόνημα!»

Έρχομαστε τώρα στην άρρώστια τής ψυχής τήν άμαρτία.

Ο Χριστός μάς ειπέ, πώς είναι χειρότερη από τήν άρρώστια του σώματος. Γιατί τό σωμα, σέ είκοσι, τριάντα, όγδόντα χρόνια, πόσα άκόμα; Ένα, δυό; Θα τελειώσει. Καί η ψυχή; Η ψυχή θά μείνει αιώνια καί άθάνατη. Καί θά μένει φορτωμένη μέ τό βάρος τών άμαρτιών της. Ένω από τό βάρος τών άσθενειών του σώματος, ο άνθρωπος θά άπαλλαγει μιά για πάντα. Καί τήν ήμέρα τής κοινής άναστάσεως, τήν Δευτέρα παρουσία του Χριστου, θά είναι χωρίς άρρώστια, χωρίς πόνο, καί χωρίς στεναγμό.

Λοιπόν, τί κάνομε για τήν άμαρτία, για τήν άσθένεια τής ψυχής μας;

Η άπάντηση είναι: Σχεδόν τίποτα!

Υπάρχει έδω στή γη μιά κρίση για τίς άμαρτίες. Τήν όρισε ο Χριστός πού ειπέ στους άποστόλους του: «Άν τινων άφητε τάς άμαρτίας, άφίενται αυτοίς· άν τινων κρατήτε, κεκράτηνται»

Πόσο απέχουν οί ιατροί αυτοί; Είναι ανάγκη νά φτάσεις στό Χιοϋστον; Στο Λονδίνο; Όχι! Τούς βρίσκεις κοντά.

Καί είναι άποτελεσματικοί; Πολύ πιό άποτελεσματικοί, από τούς μεγάλους γιατρούς τής Άμερικής καί τής Άγγλίας.

Γιατί ειπέ ο Χριστός: «άν τινών άφητε άφίενται, άν κρατήτε, κεκράτηνται» τελεσίδικα πράγματα!

Καί ἐμεῖς τί κάνομε; Σκεφτόμαστε τό βάρος τῶν ἁμαρτιῶν μας καί μᾶς πονάει. Ὅρισμένες στιγμές τσοῦζει ἡ καρδιά μας καί καίει· καί ἐμεῖς τί λέμε; «Νά πάω νά ἐξομολογηθῶ; Ποῦ νά πάω; Σέ αὐτό τόν παπά, νά πάω στόν ἄλλον; Εἶναι ἀπαραίτητο νά ἐξομολογηθῶ; Δέν μπορῶ νά κάνω κάτι ἄλλο;»

Τί ἄλλο νά κάνομε; Μᾶς λέει ὁ λογισμός μας: Κάνε καμιά μετάνοια, κάνε λίγη νηστεία, κάνε καμιά ἐλεημοσύνη, κάνε τόν σταυρό σου καί πές μυστικά: «Θεέ μου συγχώρεσέ με»

Ἔχουν ἀξία αὐτά; Ἔχουν, ἀδελφοί μου. Ὅπωςδήποτε, ἔχουν ἀξία. Μεγάλη; Μεγάλη ἀξία! Εἶναι ἀποτελεσματικά; Πιθανόν ναί καί πιθανόν ὄχι.

Τί σημαίνει αὐτό τό «πιθανόν ναί καί πιθανόν ὄχι;»

Ἄς πάρουμε μιά εἰκόνα. Ἔχουμε ἕνα μεγάλο χαντάκι, πέστε τρία-τέσσερα μέτρα. Πηγαίνω ἐκεῖ καί θέλω νά τό περάσω. Νά κάνω ἕνα πήδημα; Θά τό περάσω τό χαντάκι; Θά κάνω τόσο μεγάλο πήδημα; Ἦ θά βρεθῶ μέσα στό χαντάκι καί νά τσακιστῶ;

Μιά πιθανότητα εἶναι, καί νά τό περάσω καί νά μὴν τό περάσω...

Ἄν τό περάσω καλά. Ἄν δέν τό περάσω καί βρεθῶ μέσα στό χαντάκι, τί εἶναι; Δέκα φορές χειρότερο, ἀπό τό νά μὴν εἶχα κάνει τό πήδημα.

Κάτι τέτοιο, εἶναι καί αὐτές οἱ σκέψεις: «Μωρέ μπᾶς καί μπορῶ νά ταχτοποιηθῶ λιγάκι διαφορετικά, χωρίς νά ἐξομολογηθῶ;» Ἀφήνουμε τήν σιγουριά καί τήν βεβαιότητα καί πᾶμε στίς πιθανότητες.

Γιά τό χαντάκι πού λέγεται «ἄφεση ἁμαρτιῶν», ἔφτιαξε ὁ Θεός ἕνα γεφύρι, τήν ἐξομολόγηση. Κάνεις μέ ὅλη σου τήν ἡσυχία τά βηματάκια σου, μόνο πού δέν κάνεις τί; Τό παλληκαράκι!

Παλληκαρισμός εἶναι νά κάνεις ἕνα πήδημα.

Ἐνῶ εἶναι ταπείνωση νά πεῖς: «Ἐγώ δέν ἀντέχω γιά μεγάλα πηδήματα, πήγαινε σιγά-σιγά ἀπό τό γεφυράκι σου, ἔστω καί κάνοντας κάποιο μικρό κύκλο».

Τί γίνεται στήν ἐξομολόγηση; Στέκουμε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί τοῦ λέμε: «Θεέ μου ἁμάρτησα. Ἐλέησε με, καί δός μου, διά τοῦ δούλου Σου, τοῦ ἱερέα τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μου. Ἐσύ τόν ὄρισες ἐγγύηση τῆς ἀφέσεως. Δός μου, λοιπόν μέ τήν εὐχή του, τήν συγχώρηση».

Ἄς φροντίσουμε, μέ φῶς Θεοῦ καί μέ πίστη στό λόγο του, νά καθαρίσουμε τόν ἑαυτό μας ἀπό τό βάρος τῆς ἁμαρτίας, πού εἶναι ἐκεῖνο πού μᾶς δυσκολεύει τή

ζωή. Καί μᾶς κάνει νά μήν μπορούμε νά αισθανθοῦμε τήν χαρά, καί τήν
εὐφροσύνη αὐτοῦ του ὀμορφου κόσμου μέσα στόν ὁποῖο μᾶς ἔταξε ὁ Θεός.
Ἄμήν.-